

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. S.
bytem X

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. JMK 79836/2018, sp. zn. S-JMK 51857/2018/OD/Sz,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. JMK 79836/2018, sp. zn. S-JMK 51857/2018/OD/Sz, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odboru dopravy, ze dne 16. 2. 2018, č. j. MUB/OD-9347/2018 pal, sp. zn. OD-15460/2017-pal, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13 200 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. JMK 79836/2018, sp. zn. S-JMK 51857/2018/OD/Sz (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odvolání“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odboru dopravy, ze dne 16. 2. 2018, č. j. MUB/OD-9347/2018 pal, sp. zn. OD-15460/2017-pal (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 13. 8. 2017 v 11:58 hod. na pozemní komunikaci I/50, v obci Bučovice, ul. Slavkovská, v místě určeném souřadnicemi (GPS délka 016°59'35.670"E; GPS šířka 49°09'10.211"N), v zastavěné části města a v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce, při řízení motorového vozidla RZ: X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, přičemž v daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Předmětnému vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (silničním rychloměrem Ramer 10T, v. č. 16/0299) v uvedenou dobu a místě naměřena a fotograficky zadokumentována rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h tak byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 60 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. Následně se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že žalobci bylo spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci spolehlivě prokázáno.
4. Konkrétně žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce ve svém vyjádření ze dne 7. 11. 2017 (doručeno o den později) výslovně uvedl, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil. Samotné překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo podle žalovaného dostatečně podloženo obsahem policejní dokumentace, kterou tvoří rovněž radarový snímek a v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění měl a mohl vědět, že jeho jednání je v rozporu s právními předpisy.

III. Žaloba

5. V žalobě žalobce namítal, že totožnost řidiče vozidla nebyla správními orgány prokázána v souladu se zákonem. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že samotné přiznání není dostačujícím důkazem. Žalobce navíc na výzvu prvostupňového správního orgánu písemně

Za správnost vyhotovení:

B. K.

sdělil, že byl v rozhodnou dobu řidičem vozidla, tedy ještě v době, kdy byl v postavení podezřelého. Jedná se tak o přiznání, které je pro účely rozhodování o vině za spáchání přestupku nepoužitelné. Žalobce nebyl správním orgánem poučen o svém právu nevypovídat. Přiznání žalobce k řízení vozidla bylo založeno na tvrzení provozovatele vozidla, který vycházel z knihy jízdy.

6. Kromě toho žalobce namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobci na žádost nesdělil údaje o oprávněné úřední osobě. Podle názoru žalobce se jednalo o záměrné znemožnění podání námítky podjatosti, neboť zmocněnec žalobce (FLEET Control, s.r.o.) bývá žalovaným a také konkrétní oprávněnou úřední osobou často bezdůvodně kritizován. Tato skutečnost svědčí o podjatosti vůči zmocněnci žalobce, který se má poskytovat pojištění proti pokutám a dopouštět se během správních řízení různých obstrukcí.
7. Dále žalobce brojil proti výměře uložené pokuty. Konkrétně namítal, že prvostupňový správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria, resp. nepopsal svoji rozhodovací praxi a nezabýval se ani délkou správního řízení. Současně žalobce namítal, že úvahy správního orgánu ohledně jeho přestupkové minulosti jsou nepřezkoumatelné. Pokud bylo přihlíženo ke všem záznamům v evidenční kartě řidiče, nebyl zohledněn institut zahlazení odsouzení.
8. Nezákonnost uložené pokuty žalobce spatřoval rovněž v tom, že byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, pokud prvostupňový správní orgán označil jednání žalobce za hrubé porušení pravidel silničního provozu. Při úvaze o druhu a výši správního trestu nemělo být navíc zohledněno, že žalobce musel uhradit náklady řízení a byly mu evidovány dva body v rámci příslušného hodnocení řidičů. Stejně tak se správní orgán nezabýval tím, zda byly dány podmínky pro snížení nebo úplné upuštění od uložení nákladů řízení.
9. Kromě toho žalobce namítal, že správní orgány nevěnovaly pozornost tomu, zda bylo měření rychlosti prováděno v místě určeném Policií ČR (dále jen „PČR“), a to za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu (§ 79a zákona o silničním provozu). Ve správním spisu založený ověřovací list je navíc podle žalobce nezákonný, protože byl vydán výrobcem rychloměru, který je z důvodu ekonomického zájmu podjatý. Závěrem žalobce namítal, že nebyla dostatečně zdůvodněna a konkretizována forma zavinění.
10. Žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili rovněž nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Žalobce poté krajskému soudu navrhl, aby prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Ve svém **vyjádření** k žalobě ze dne 26. 9. 2018 žalovaný uvedl, že žalobce podal ve věci pouze blanketní odvolání, ve kterém požádal o sdělení údajů o oprávněné úřední osobě.

Za správnost vyhotovení:

B. K.

Žalobci nic nebránilo v tom, aby v rámci odvolacího řízení kdykoliv požádal o nahlédnutí do správního spisu, kde byl údaj o oprávněné úřední osobě obsažen. Ani v žalobě pak nejsou předestřeny relevantní důvody podjatosti dané úřední osoby, neboť žalobce uvádí pouze spekulativní a ničím nepodložené závěry. Samotnou snahu úředních osob žalovaného vyřídit věc v zákonem stanovených lhůtách nelze považovat za důvod jejich podjatosti. Na obstrukční praktiky zmocněnce žalobce navíc opakovaně poukázaly také soudy rozhodující ve správním soudnictví.

12. Pokud se jedná o námitku neprokázání totožnosti řidiče vozidla, žalovaný k tomu uvedl, že provozovatel vozidla žalobce jako řidiče označil a sám žalobce potvrdil řízení vozidla v době spáchání přestupku vlastnoručně podepsaným sdělením. Žalobce ostatně v žalobě uvedl, že tato skutečnost vyplývá rovněž z knihy jízd vedené provozovatelem vozidla. Prvostupňový správní orgán navíc žalobce ve výzvě k podání vysvětlení informoval o tom, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku, pročž žalobci muselo být zřejmé, že jeho přiznání povede k zahájení přestupkového řízení. V dalším průběhu správního řízení byl žalobce pasivní, přestože byl zastoupen zmocněncem. Podle názoru žalovaného tedy bylo písemně vyjádření žalobce ze dne 2. 10. 2017 procesně použitelným důkazem.
13. Žalovaný dále doplnil, že ověřovací list je veřejnou listinou, u které je správnost presumována. Žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, které by zpochybnil, že rychloměr splňoval všechny podmínky a metrologické vlastnosti stanovené zákonem. Součástí správního spisu pak bylo stanovisko PČR, které zahrnuje místo spáchání přestupku a také vymezení způsobu, jak měřením rychlosti dochází ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Co se týče formy zavinění, žalovaný uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo vymezeno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, což je dostačující.
14. Co se týče námitky ohledně výše uložené sankce, žalovaný k tomu uvedl, že ve svém rozhodnutí výslovně vymezil konkrétní skutečnosti, které považoval v tomto ohledu za relevantní. Konkrétně žalovaný považoval uložení pokuty nad spodní hranici zákonného rozpětí za odpovídající závažnosti a místu spáchání přestupku, včetně přestupkové minulosti pachatele. Samotná rekapitulace obsahu evidenční karty řidiče podle žalovaného nesvědčí o zohledňování všech záznamů v neprospěch obviněného z přestupku. Správní orgány navíc mohou přihlídnout k jednotlivým záznamům v rámci hodnocení osoby pachatele. Současně žalovaný vyloučil, že měla být zohledněna rozhodovací praxe v jiných případech nebo délka řízení. Záznam bodů je automatickým důsledkem rozhodnutí o přestupku.
15. Z těchto důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
16. Žalobce podal na vyjádření žalovaného **repliku** ze dne 13. 6. 2019, ve které zejména uvedl, že nemohl předvídat nezákonný postup žalovaného, který mu na žádost nesdělil údaje o oprávněné úřední osobě. Samotná žádost navíc nebyla adresována prvostupňovému správnímu orgánu, ale přímo žalovanému, který mohl žádosti vyhovět, jakmile mu bylo odvolání spolu se správním spisem postoupeno. Podle žalobce měl navíc žalovaný připustit, že bez konkrétního důvodu upřednostňuje projednání věcí zastupovaných zmocněnce FLEET Control s.r.o., což nestrannost úřední osoby zpochybňuje. Stejně tak

Za správnost vyhotovení:

B. K.

žalovaný nerozporoval kritiku daného zmocněnce za to, že údajně používá různé obstrukční praktiky. Žalobce proto na podané žalobě setrval.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, záznam přestupku, karta vozidla RZ: X, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a stanovisko Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ohledně umístění a měření rychlosti vozidel radarem Ramer 10 na silnici I/50 Bučovice - ul. Slavkovská ze dne 26. 8. 2016 (dále jen „stanovisko PČR“).
18. Na základě těchto podkladů byl provozovatel vozidla prvostupňovým správním orgánem vyzván k tomu, aby uhradil stanovenou částku nebo sdělil totožnost řidiče vozidla. V této souvislosti bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 13. 9. 2017 vyjádření provozovatele vozidla, ve kterém byl jako řidič označen žalobce. Z toho důvodu byla žalobci zaslána výzva k podání vysvětlení, na kterou reagoval sdělením dne 2. 10. 2017. V něm uvedl, že vozidlo v uvedenou dobu řídil. Dané sdělení pak bylo prvostupňovému správnímu orgánu na výzvu opakovaně zasláno dne 8. 11. 2017, přičemž již bylo opatřeno vlastnoručním podpisem žalobce.
19. Následně došlo k zahájení přestupkového řízení a žalobce byl jako obviněný z přestupku předvolán k ústnímu jednání na den 27. 11. 2017, ke kterému se bez omluvy nedostavil. Stejně tak se žalobce neúčastnil ani ústního jednání dne 22. 1. 2018, ke kterému byl opětovně předvolán a během kterého bylo provedeno dokazování obsahem správního spisu. Prvostupňový správní orgán proto žalobci usnesením poskytl lhůtu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Po jejím marném uplynutí bylo vydáno rozhodnutí o přestupku.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce FLEET Control, s.r.o. blanketní odvolání, ve kterém mimo jiné požádal o sdělení údajů o oprávněné úřední osobě odvolacího správního orgánu. Jelikož nebylo odvolání ani na výzvu doplněno, bylo spolu se správním spisem postoupeno žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí. Součástí správního spisu odvolacího orgánu je záznam o určení oprávněné úřední osoby ze dne 10. 4. 2018.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
22. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Za správnost vyhotovení:

B. K.

23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
24. Žaloba je důvodná.
25. Krajský soud předesílá, že se nezabýval vzhledem k naplnění zákonného důvodu pro zrušení napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového všemi žalobními námitkami, ale pouze těmi, které se týkají posouzení průběhu správního řízení ve věci a posouzení otázky viny žalobce ze spáchání přestupku.

A) Řízení před správními orgány

26. Krajský soud dává žalobci v první řadě částečně za pravdu v tom, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, pakliže žalobci na žádost nesdělil, kdo bude v odvolacím řízení oprávněnou úřední osobou. Samotná žádost byla učiněna v rámci odvolání proti rozhodnutí o přestupku, které bylo žalovanému spolu se správním spisem postoupeno. Žalovanému tak nic nebránilo v tom, aby žádosti žalobce vyhověl, popř. na ni jiným způsobem zareagoval.
27. V této souvislosti není podstatné, že byl do správního spisu učiněn záznam o oprávněné úřední osobě, protože příslušný správní orgán má podle ust. § 15 odst. 4 věty první správního řádu povinnost účastníka řízení o této skutečnosti na požádání informovat. Přesto je krajský soud toho názoru, že tato vada nemá sama o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
28. Z ustálené judikatury však vyplývá, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení údajů o oprávněné úřední osobě. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
29. Žalobce až v žalobě a následně v replice argumentoval tím, že oprávněná úřední osoba stejně jako další úřední osoby žalovaného bezdůvodně kritizuje zmocněnce žalobce (FLEET Control, s.r.o.), a to v souvislosti s údajným poskytováním služeb na principu „pojištění proti pokutám“ a používáním obstrukčních praktik ve správním řízení. Podle žalobce jsou navíc přestupkové věci, ve kterých tento zmocněnec vystupuje, projednávány přednostně.
30. Krajský soud k tomu uvádí, že se ze strany žalobce nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné sdělení oprávněné úřední osoby vliv na zákonnost rozhodnutí.
31. Žalobce zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, přičemž nespecifikoval žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se podjatost oprávněné úřední osoby vůči zmocněnci měla projevit. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost

Za správnost vyhotovení:

B. K.

oprávněné úřední osoby z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán například existencí osobní vazby k účastníkovi řízení nebo jeho zmocněnci.

32. Nad rámec uvedené krajský soud uvádí, že úřední osobu nelze považovat a priori za podjatou pouze proto, že nerozhoduje podle představ obviněného z přestupku, popř. pokud na základě své úřední znalosti upozorní na používání obstrukčních praktik zmocněncem vystupujícím v řadě přestupkových řízení. V případě zmocněnce FLEET Control, s.r.o. bylo navíc používání obstrukčních praktik opakovaně konstatováno také soudy rozhodujícími ve správním soudnictví (viz např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 81/2016-27, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 13/2017-42).
33. Žalobce v žalobě vzhledem ke zjišťování skutkového stavu věci a úplnosti podkladů pro posouzení věci namítal, že správní orgán se dostatečně nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, podle kterého platí, že: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
34. V tomto ohledu krajský soud připomíná, že se ve správním spisu nachází příslušné stanovisko PČR, na základě něhož byl učiněn souhlas s umístěním rychloměru a prováděním měření rychlosti vozidel na ulici Slavkovská v obci Bučovice ve smyslu výše odkazovaného ustanovení zákona o silničním provozu. Stejně tak bylo v daném stanovisku výslovně uvedeno, že umístění stacionárního měřicího zařízení v blízkosti přechodu pro chodce a navazujících pěších tras k areálu přilehlých škol bude mít za následek zpomalení dopravy a tím také zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Pouze nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že posouzení vhodnosti umístění rychloměru je především záležitostí místních orgánů (při splnění zákonných podmínek), neboť tyto mají nejen kompetence, ale také potřebné znalosti ohledně povahy a intenzity provozu na daném území (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 33 A 54/2017-52; všechna odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
35. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil námitce, že ověřovací list rychloměru založený ve správním spisu je nezákonný, a to z důvodu podjatosti společnosti RAMET a.s., která je současně jeho výrobcem. Předně je vhodné poznamenat, že se jedná o námitku, která je běžně uplatňována také v jiných přestupkových věcech zastupovaných před soudem výše uvedeným právním zástupcem. Ověřovací list rychloměru je svojí povahou veřejnou listinu, která je vydávána v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, protože je její správnost presumována (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2018, č. j. 19 A 28/2017-43, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Krajský soud navíc není kompetentní k vedení přezkumného řízení za účelem zrušení ověřovacího listu rychloměru, jehož platnost nebyla ve správním řízení nijak zpochybněna.

B) Podmínky pro uplatnění přestupkové odpovědnosti žalobce

Za správnost vyhotovení:

B. K.

36. V tomto ohledu se krajský soud nejdříve zabýval námitkou nedostatečně zjištěné totožnosti řidiče změřeného vozidla.
37. Krajský soud ovšem přisvědčil námitce žalobce, že spáchání přestupku nebylo v souladu se zákonem prokázáno. Správní orgány považovaly za nesporné, že řidičem vozidla byl v době spáchání přestupku žalobce, a to na základě jeho písemného a vlastnoručně podepsaného vyjádření doručeného dne 8. 11. 2017. Nelze ovšem opomenout skutečnost, že žalobce tímto způsobem reagoval na výzvu k podání vysvětlení, která byla učiněna ještě před zahájením přestupkového řízení vůči jeho osobě jako obviněnému. Následně nařízeného ústního jednání se žalobce nezúčastnil, ačkoliv byl opakovaně předvolán.
38. Totožnost řidiče vozidla tak měla být prokázána toliko na základě písemnosti, která svou povahou představuje pouhý záznam o podání vysvětlení, který nelze podle ust. § 137 odst. 4 správního řádu použít jako důkazní prostředek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33). Z toho důvodu správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pakliže svá zjištění ohledně pachatele přestupku založily pouze na výše uvedeném sdělení žalobce.
39. Obdobným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, ve kterém uvedl, že: „*Byť je přestupkové řízení podstatně méně formalizovaným procesem než řízení trestní a zcela jistě v něm nelze uplatnit všechna pravidla vyplývající z trestního řádu, pro posouzení uvedené otázky lze připustit podpůrnou argumentaci § 2 odst. 5 trestního řádu, jak to učinil stěžovatel. Ani v přestupkovém řízení tak nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení. S krajským soudem tak nelze souhlasit ani v tom, že by na posuzovanou věc nebyla přiměřeně použitelná judikatura ústavního soudu, týkající se doznání obviněného v trestněprávních věcech.*“
40. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že samotná nesoučinnost žalobce, který se na základě předvolání k ústnímu jednání opakovaně a bez omluvy nedostavil, nemůže vést k rezignaci správních orgánů na zjištění skutkového stavu věci v souladu se zákonem.
41. Pokud se v průběhu přestupkového řízení nepodařilo žalobce vyslechnout (§ 82 odst. 1 nového přestupkového zákona) a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl být uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán měl dané řízení zastavit podle ust. § 86 odst. 1 písm. c) nového přestupkového zákona a zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f zákona o silničním provozu.
42. Pokud se dále jedná o námitku nedostatečného zdůvodnění formy zavinění, je třeba připomenout, že prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku výslovně uvedl, že žalobce se přestupku dopustil z nedbalosti. Podle ust. § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), musí být ve výroku rozhodnutí o přestupku jako jedna z náležitostí uvedena forma zavinění, pakliže je pachatelem fyzická osoba. Z ustálené judikatury poté vyplývá, že správní orgány nemají za povinnost ve výroku rozhodnutí

Za správnost vyhotovení:

B. K.

rozlišovat, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, a ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 As 140/2019-41).

43. K tomu krajský soud dodává, že odůvodnění konkrétní formy zavinění z nedbalosti nebylo sice v rozhodnutí o přestupku podrobněji zdůvodněno, ale tato vada byla následně napravena v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný úvahy prvostupňového správního orgánu doplnil a uvedl, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, přičemž přinejmenším měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu s právními předpisy. Jedná se v podstatě o definiční vymezení nevědomé nedbalosti, která je pro účely uznání viny žalobce za spáchání přestupku dostačující (ust. § 15 odst. 1 nového přestupkového zákona).

C) Obiter dictum – ostatní žalobní body

44. Co se týká žalobní argumentace týkající se uložení správního trestu, je zcela nadbytečné se jí zabývat, neboť prvostupňový orgán bude muset znovu posoudit, zda jsou dány podmínky pro uplatnění přestupkové odpovědnosti žalobce ve smyslu aplikované skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
45. Kromě toho žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán opomenul použití institutu zahlazení odsouzení, resp. že není z odůvodnění rozhodnutí o přestupku zřejmé, zda a jak byla přestupková minulost žalobce zohledněna. K tomu krajský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán pouze zrekapituloval obsah evidenční karty řidiče, přičemž uvedl, že uvedené záznamy jsou žalobci v neprospěch. Ačkoliv je povinností správních orgánů zohlednit možnost analogického uplatnění institutu zahlazení odsouzení, nic nebrání tomu, aby přestupková minulost pachatele byla jako celek zohledněna při hodnocení osoby pachatele, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018-38).
46. Krajský soud na okraj věci uvádí, že nebyly splněny zákonné podmínky pro snížení či neuložení paušální částky nákladů řízení podle ust. § 79 odst. 5 věty třetí správního řádu (účinného ke dni vydání rozhodnutí o přestupku), ve kterém je stanoveno, že: „*V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.*“ Žalobce žádnou žádost o snížení paušální částky nákladů řízení nepodal. Prvostupňový správní orgán proto nebyl ex offio oprávněn rozhodovat o snížení paušální částky náhrady nákladů správního řízení.
47. V žalobě byl rovněž vysloven nesouhlas s tím, aby osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce byly zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.

Za správnost vyhotovení:

B. K.

48. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: „Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“

VII. Závěr a náklady řízení

49. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy krajský soud shledal žalobní námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu věci jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s.ř.s.).
50. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení buď za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování v souladu se zákonem, nebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a řízení zastavil, neboť žalobci nebylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno. Právním názorem krajského soudu jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení advokátem mu vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a podání repliky) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň.

Za správnost vyhotovení:

B. K.

Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na náhradě nákladů řízení nahradit částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku za podmínek uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2020

v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.